

Komentář k druhému čtení

Svatý Pavel touží povzbudit pohanské posluchače. Proto jim předává tajemství, které sám přijal: pohané jsou „údy“ stejného těla, mají stejný podíl na spáse jako Židé. To je zásadní zvěst i pro nás.

Bratři! Slyšeli jste, že Bůh mě pověřil pracovat pro vás na díle milosti. Ve zjevení mi totiž bylo oznámeno to tajemství. V dřívějších pokoleních to lidé nevěděli, ale nyní to bylo odhaleno z osvětlení Ducha jeho svatým apoštolům a kazatelům mluvícím pod vlivem vnuknutí: že totiž také pohané mají stejná dědická práva, že jsou údy téhož těla a že stejně i jim platí ona zaslíbení skrze Ježíše Krista, když uvěří kázání evangelia. (Ef 3,2-3a.5-6)

Komentář k evangeliu

Příběh není ani tak poetickým zobrazením, jako náznakem zásadní zvěsti Matoušova evangelia: Izrael měl poznat narozeného Mesiáše a přivítat ho s velkou oslavou. Ale místo Izraele poznali Zachránce pohané (mudrci byli totiž pohané). Hned několik sloves charakterizuje proces poznání a přijetí (zaradovali se, vstoupili...), kterým pohané prošli, když Mesiáše našli.

Když se Ježíš narodil v Betlémě v Judsku za času krále Heroda, přišli do Jeruzaléma mudrci od východu a ptali se: „Kde je ten narozený židovský král? Uviděli jsme jeho hvězdu na východě, a proto jsme se mu přišli poklonit.“ Když to uslyšel král Herodes, ulekl se a s ním celý Jeruzalém. Svolal všechny velekněze a učitele Zákona z lidu a vypytl se jich, kde se má Mesiáš narodit. Řekli mu: „V Betlémě v Judsku, neboť tak je psáno u proroka: ‘A ty, Betléme v judské zemi, nejsi vůbec nejmenší mezi judskými předními městy, protože z tebe vyjde vládce, který bude panovat mému izraelskému lidu.’“ Tehdy si Herodes tajně zavolal mudrce a zevrubně se jich vypytl na dobu, kdy se ta hvězda objevila, poslal je do Betléma a řekl: „Jděte a důkladně se na to dítě vpytejte. Až ho najdete, oznamte mi to, abych se mu i já přišel poklonit.“ Když krále vyslechli, vydali se na cestu. A hle – hvězda, kterou viděli na východě, šla před nimi, až se zastavila nad místem, kde bylo dítě. Jakmile uviděli hvězdu, zaradovali se nevýslovnou radostí. Vstoupili do domu a spatřili dítě s jeho matkou Marií, padli na zem a klaněli se mu. Otevřeli své pokladnice a obětovali mu dary: zlato, kadidlo a myrhu. Ve snu dostali pokyn, aby se k Herodovi už nevraceli, proto se vrátili do své země jinou cestou. (Mt 2,1-12)

K zamyšlení

Vánoce soustředí pozornost na událost narození Ježíše, Božího Syna. Jde o to, že Ježíš otevře cestu záchrany všem lidem! Skrze něj budou moci zcela všichni, i pohané, předstoupit před Boha. Dnes oslavujeme tento velkolepý dar. Putování mudrců je více než

symbolický obraz toho, jak Bůh vede každého, aby ho přivedl k poznání záchrany. Otázkou příběhu evangelia zůstává naše vlastní ochota nechat se Bohem vést. Izraelitě měli všechny potřebné znalosti, aby Mesiáše poznali. Dokonce i král Herodes, který sám nebyl Žid... A přeci Mesiáše nepoznali. Pohanští mágové neměli takřka nic, a přesto přichází. Někdy nás zaráží, proč Bůh nejedná nějak jasněji, aby „museli“ poznat úplně všichni. Zjevně Bůh volí mnohem křehčí a svobodnější cesty. Oslovení a pozvání jsme i my. Odpovíme?

Modlitba

Všemohoucí Bože,

ty jsi opustil svou všemohoucnost a přišel jsi k nám jako malé a bezbranné dítě.

Pro nás ses stal malým, abychom opustili své velikášství.

Ty jsi nám v Ježíši Kristu daroval svůj božský život, abychom už neměli zapotřebí se sami vydávat za bohy.

To ty jsi utišil naši nejhlubší touhu: aby byla naše lidská pomíjivost skrze tvou božskou nesmrtnost uzdravena

a posílena, aby byla naše lidská láska naplněna tvou božskou láskou.

Kdo by si přál **požehnat byt**, oznamte to, prosím, v sakristii nebo telefonicky: 774 073 728, mailem: farnost.lovosice@seznam.cz

C+M+B+ 2018

Christus mansionem benedicat.

Ať Kristus požehná tomuto domu.

MYŠLENKY PRO ŽIVOT

- Nedoběhneš k Bohu, pokud utíkáš sám před sebou.
- Nejvíce práce má Duch svatý s tím, kdo přespříliš usiluje o duchovno.
- Sebelepší odpověď je k ničemu, pokud se nikdo neptá.

VÁCLAV

Č. 1. (2019)

6.1. 2019

Týdeník

římskokatolické farnosti
sv. Václava v Lovosicích
Zahradní 32/2,
410 02 Lovosice
webové stránky:
farnostlovosice.cz

Slavnost Zjevení Páně

PRAVIDELNÉ BOHOSLUŽBY:

LOVOSICE	Ne - v 9.00	
	Út - v 16.30	v kapli na faře
	St - v 16.30	v kapli na faře
	Čt - v 7.30	v kapli na faře
	Pá - v 16.30	
DD MILEŠOV	Pá - v 9.15	

Modlitební skupina - Út v 15.30

INTENCE MŠÍ SV.

Ne 6.1. 2019 v 9.00 za † Stanislava a Luboše a † rodiče

Lukavec v 11.00 za farníky

Ne 13.1. 2019 za † rodinu Mrázkovu a Pruschowitzovu

Medvědice v 11.00

Slavnost Zjevení Páně je nejdůležitější bod vánočního okruhu hned po slavnosti Narození Páně. Připomíná, že Ježíš se stal člověkem, aby „zjevil“, tedy ukázal Boží záchranu každému člověku, tedy i pohanům. Nesoustředme se jen na malé dítě v jeslích, ale na skutečnost zjevení Božího záměru. Podle tradice se dnes při bohoslužbě může žehnat voda, kadidlo a zlato. Křídou se pak po modlitbě požehnaní označují naše přibytky (Christus Mansionem Benedicat – Kristus ať požehná dům).

„YOUCAT“

(Katechismus Katolické Církve v otázkách a odpovědích)

303. Co znamená být statečný?

Statečný člověk se vytrvale zasazuje o poznané dobro. Dospívá až ke schopnosti obětovat případně vlastní život pro spravedlivou věc.

304. Proč patří ke ctnostem být mírný?

Mírnost reguluje přitažlivost rozkoši, zabezpečuje vládu vůle nad pudy a dává schopnost držet se zdravé míry při užívání stvořených dober.

Ten, kdo je neukázněný, nechává se ovládat vášněmi, svou lačností po požitcích zraňuje druhé a škodí sám sobě. V Novém Zákoně se pro „mírnost“ užívá též slovo střídmost.

NĚKTERÉ PAMÁTKY V TÝDNU

6. ledna – připomínka sv. Juliána a Basiliše

Sv. Julián a Basiliše byli manželé, kteří žili v době tvrdého pronásledování v Tebaide. Julián pocházel z Egypta, ze vznešené křesťanské rodiny v Antinoe. Mládí prožil mezi přáteli, kteří jej utvrzovali ve víře a v jeho srdci vyrostla touha po zasvěceném životě. Na přání rodičů si našel sobě podobnou nevěstu, Basiliši. Dohodli se spolu pokračovat nejen v duchovním životě, ale pro míru upřednostňující lásky k Bohu i v životě panenském. Žili spolu jako bratr a sestra řeholním životem. Julián se po smrti svých rodičů rozhodl využít svého dědictví ve prospěch pronásledované církve.

V Egyptě a Sýrii byl hlavním pronásledovatelem nástupce Diokleciána, Maximin. Jemu sloužili pohanští kněží, kteří pod vedením Marciana všechny nutili klanět se modlám. Obětní vodou kropili potraviny a sledující kdo se modlářským praktikám vyhýbá, pátrali po křesťanech. Nejhůře na tom mohli být křesťané, kteří z důvodu pronásledování opustili své domovy, ale právě těch se ujímali Julián a Basiliše. Poskytovali jim služby, k nimž vybízí evangelium a utvrzovali je ve víře. Julián si vzal na starost muže, Basiliše ženy a za tyto své bratry a sestry se vroucně modlili. Po příchodu nového císařského náměstka byli oba zatčeni a jako křesťané odsouzeni pro své vyznání.

Legendy více hovoří o mučednictví Juliána, který napnutý mezi čtyřmi sloupy byl ztloučen holemi, pak cestou na popraviště bičován a sřat. Pozdější legendy hovoří o mnoha zázracích v souvislosti s jeho umučením, jejichž pravdivost, se nedá zaručit.

7. ledna – nez. pam. sv. Rajmunda z Penafortu, kněze

13. ledna – svátek Křtu Páně

Gaudete et exsultate

Apoštolská exhortace
O povolání ke svatosti v současném světě

Věrouka bez tajemství

40. Gnosticismus je jednou z nejhorších ideologií, poněvadž zatímco nepodloženě vyvyšuje poznání či určitou zkušenost, pokládá vlastní vidění reality za dokonalost. Takto - možná nevědomky - využívaje tato ideologie samu sebe a stále více slepne. Obzvláště šalebnou se stává, když se halí do nevtělené spirituality. Gnosticismus „si chce ze své povahy ochočit tajemství“ (List velkému kancléři Papežské katolické univerzity v Argentíně, 3.3.2015), a to jak mysterium Boha a Jeho milosti, tak mysterium života druhých.

41. Když má někdo odpovědi na všechny otázky, dokazuje, že se ocitl na nedobré cestě, je možná falešným prorokem, a náboženství, které používá ke svému prospěchu, slouží jeho vlastním psychologickým a mentálním výplodům. Bůh nás nekonečně přesahuje, vždycky je překvapením a nikdy nevíme s jistotou, v jakých historických okolnostech Jej nalezneme, poněvadž my neurčujeme čas a místo setkání. Kdo chce mít všechno jasně a jistě, usiluje o ovládnutí Boží transcendence.

42. A nelze ani definovat, kde Bůh není, protože On je tajemně přítomen v životě každého člověka, v životě každého tak, jak si přeje On, a nemůžeme to popírat svými domnělými jistotami. I kdyby něčí život byl katastrofou, a viděli jsme, že je ničen neřestmi a závislostmi, Bůh je v jeho životě přítomen. Necháme-li se vést Duchem spíše než svými úsudky, můžeme a usíme hledat Pána v každém lidském životě. To je součást tajemství, které gnostická mentalita odmítá, protože jej nemůže kontrolovat.

Meze rozumu

43. Dosahujeme jen velice skrovného chápání pravdy, kterou přijímáme od Pána. A s ještě většími těžkostmi ji dovedeme vyjadřovat. Nemůžeme si proto nárokovat, že způsob, kterým ji chápeme, nás opravňuje k přísné kontrole života druhých. Chci připomenout, že v církvi legitimně koexistují různé způsoby interpretace mnoha aspektů věrouky a křesťanského života, jež svojí růzností „pomáhají lépe objasnit bohatý poklad Slova“. Je pravda, že „těm, kteří sní o monolitické a všemi obhajované doktríně bez odstínů, se to může jevit jako rozkladná nedokonalost“ (Evangelii gaudium, 40). Právě proto některé gnostické proudy opovrhly konkrétní jednoduchostí evangelia a pokoušely se nahradit Trojičního a vtěleného Boha vyšší Jednotou, ve které mizí bohatá rozmanitost našich dějin.

44. Věrouka – nebo lépe – to, jak ji chápeme a vyjadřujeme, ve skutečnosti „není uzavřený systém, zbavený dynamik schopných

klást otázky, vznášet pochybnosti a formulovat problémy“, a „otázky našeho lidu, jeho úzkosti a zápsy, sny, boje a starosti mají hermeneutickou hodnotu, kterou nemůžeme nebrat v potaz, pokud chceme brát vážně princip vtělení. Otázky lidu nám pomáhají, abychom se ptali; jeho dotazy se nás dotazují“ (Videoposelství na teologickém kongresu Papežské katolické univerzity v Argentíně, 3. září 2015).

45. Často dochází k nebezpečnému směšování: poněvadž něco víme nebo umíme nějak logicky vysvětlit, domníváme se, že jsme už svatí, dokonalí a lepší než „nevědomá masa“. Svátý Jan Pavel II. nás varoval před tímto pokušením „osvícených katolíků“, kteří jen proto, že něco četli, absolvovali nějaký kurs anebo se účastnili nějaké duchovní obnovy, „cítí se poněkud výše než ostatní věřící“ (Vita consecrata, 38). Ve skutečnosti by však to, co si myslíme, mělo být vždycky motivací k lepší odpovědi na Boží lásku, protože „se učíme, abychom žili: teologie a svatost je nerozlučný dvojčlen“ (List velkému kancléři Papežské katolické univerzity v Argentíně ke 100. výročí založení teologické fakulty, 3.3.2015).

46. Když svatý František z Assisi viděl, že někteří z jeho učedníků učili nauce víry, chtěl předejít pokušení gnosticizmu. Napsal proto sv. Antonínu z Padovy: „Souhlasím, abys přednášel bratřím posvátnou teologii, jen když při této činnosti nepotlačíš ducha svaté modlitby a zbožnosti“ (List bratru Antonínovi, 2). Byl si vědom pokušení transformovat křesťanskou zkušenost na soubor myšlenkových výplodů, které v konečném důsledku odvádějí od svěžesti evangelia. Svátý Bonaventura varoval, že pravá křesťanská moudrost nesmí být oddělována od milosrdenství k bližnímu: „Největší moudrost, která může existovat, spočívá ve štědrém rozdávání toho, co máme a co jsme dostali právě proto, aby to bylo rozdáváno. [...] Milosrdenství se proto přátelí s moudrostí stejně jako je lakomství jejím nepřítelem“ (De septem Donis, 9,15). „Existují činnosti, které spojení s kontemplací neomezují, nýbrž podporují, jako skutky milosrdenství a slitování“ (ID., IV Sent 37,1,3, ad 6)

(pokračování příště)

Sbírka z 1.1. 2019: 2.790,- Kč

Děkuji za úklid a výzdobu našich kostelů.